

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/1128/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6812206095
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6812206095.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Hanuskovej a členov senátu Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyni Slovenskej republike, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Revúca č. k. 4C/140/2012-50 zo dňa 10. 10. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľky, ktorým sa domáhala, aby súd uložil odporkyni povinnosť zaplatiť jej škodu vo výške 125 € ako majetkovú škodu a sumu 324,54 € ako nemajetkovú ujmu, všetko titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorá jej bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Revúca.

V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že exekučný súd, ktorého nesprávnym úradným postupom malo dôjsť k vzniku škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľky (exekučné konanie vedené pred Okresným súdom Revúca pod sp. zn. 5Er/755/2010) bol povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu vedenia exekúcie, či už na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti vedenia exekúcie aj adekvátne procesne zareagovať. Exekučný súd, uvedomujúc si, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu, vzhľadom na zložitosť veci, význam konania pre oprávneného a povinného, ako aj časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ, preskúmal predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietol v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko dospel k záveru, že zmluva, na podklade ktorej bol rozhodcovský rozsudok vydaný, nezakladá právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie sporu zo spotrebiteľskej zmluvy, čo zároveň znamená, že neexistuje vykonateľné rozhodnutie, na základe ktorého by sa mohla viesť exekúcia. Okresný súd na základe vyššie uvedeného konštatoval, že v uvedenej veci bol preto plne opodstatnený a zákonom podložený postup exekučného súdu (viď napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 60/2011, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 143/2011, sp. zn. 6Cdo 1/2012), ktorý po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či bola platne uzavretá rozhodcovská zmluva. Uvedený postup exekučného súdu nebol

posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a ani nesmeroval k zrušeniu tohto rozhodnutia. Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovského súdu si vyžadovalo osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že sa týka právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Okresný súd dospel k záveru, že dĺžka exekučného konania, od ktorej si navrhovateľka odvodzuje svoj nárok, od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla, vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie (vyžadujúca osobitnú právnu úvahu), nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Okresný súd preto nemal za preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v konaní) exekučného súdu, ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto návrh navrhovateľky, ako nedôvodný zamietol. Na podporu svojich tvrdení poukázal i na to, že ohľadne navrhovateľkou tvrdeného prieťahu sa nevedelo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sa sťažnosť na prieťahy v konaní a ani Ústavný súd SR, resp. Európsky súd pre ľudské práva nerozhodoval o takejto sťažnosti (ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného v jeho súčasnom znení od 01. 01. 2013).

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1 veta prvá O. s. p.) odvolanie navrhovateľka z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (ust. § 205 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p.), súčasne v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď rozhodoval vylúčený sudca, ako aj k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., keď súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Namietala i to, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doposiaľ neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konkrétne namietala, že okresný súd prejednal vec v jej neprítomnosti a jej právneho zástupcu, napriek tomu, že požiadala o zrušenie pojednávania a uviedla dôležité dôvody a predložila súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Okresný súd nemohol podľa nej postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p., a ak tak urobil, odňal jej tým právo na konanie pred súdom. Dôvodom pre prerušenie konania, ako aj skutočnosť, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené bola najmä okolnosť, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad, pričom ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej procesnej situácie. V dôsledku jej neprítomnosti na pojednávaní, napriek tomu, že trvala na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, sa navrhovateľka nemala možnosť vyjadriť k tvrdeniam odporkyne, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľka sa teda nemala možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, v dôsledku čoho došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jej práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom. Vzhľadom na tieto skutočnosti okresný súd rozhodol bez toho, aby jej umožnil, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navyiac, navrhovateľka ako strana konania nebola oboznámená s obsahom dôkazov a prednesov, nemala možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a nemala možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení.

Ďalšou odvolacou námietkou bolo, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, preto okresný súd porušil právo navrhovateľky na kontradiktórny súdny proces, ak vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Dodala, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

K majetkovej škode navrhovateľka uviedla, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd tým ignoroval všetky jej tvrdenia o majetkovej škode, ktorá jej vznikla. V tejto časti považovala rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, keď z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Uvedené sa týka i

dôvodov vzniku nemajetkovej ujmy. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým okresný súd zamietol návrh navrhovateľky vo veci samej a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie vo veci v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý súdny proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 36/2010).

Úvodom odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľky za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). V tejto súvislosti je zjavné, že zrejme z dôvodu predkladania veľkého množstva typových podaní navrhovateľkou na súdy, hmotnoprávne a ani procesnoprávne odvolacie dôvody nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľky je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 3NcC/323/2012 zo dňa 18. 10. 2012, že zákonný sudca JUDr. Peter Kvietok nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom nadriadený súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo ku žiadnym novým skutočnostiam majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu. Napriek tomu sa odvolací súd touto námietkou zaoberal, ak z Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že v prípade, ak rozhodoval vo veci vylúčený sudca, ide o samostatný odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1 písm. g) O. s. p. a navrhovateľka tento dôvod v odvolaní uplatnila. Odvolací súd k tejto námietke uvádza nasledovné:

Aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný, profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával aj svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Je nutné rozlišovať medzi pojmom „súd“ a „sudcovia“ a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len samá táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak a priori stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonného sudcu JUDr. Petra Kvietka z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Už uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 3NcC/323/2012 zo dňa 18. 10. 2012 nebol zákonný sudca JUDr. Peter Kvietok vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 4C/140/2012, pretože nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, resp. v konaní exekučného súdu, z ktorého postupu mala navrhovateľke vzniknúť škoda. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 727/2011, v ktorom bol vyslovený

názor, že sudcu vecne a miestne príslušného súdu nevyklučuje z prejednávania a rozhodovania vecí o náhradu škody len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci mala byť navrhovateľovi spôsobená škoda (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 102/2013). Aj keď navrhovateľka podala sťažnosť Ústavnému súdu Slovenskej republiky na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a ktorá sa mala týkať práve uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3NcC/323/2012, napriek tomu otázku, či vo veci rozhodoval vylúčený sudca môže preskúmať súd vyššieho stupňa v riadnom inštančnom postupe na základe riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, teda nie ústavný súd v konaní o sťažnosti navrhovateľa. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR v skutkovo a právne totožnej veci, napr. sp. zn. I. ÚS 89/2013 zo dňa 06. 02. 2013, resp. I. ÚS 92/2013 zo dňa 13. 02. 2013, ktorými rozhodoval o sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici, a ktorými rozhodol tak, že návrh navrhovateľky odmietol pre nedostatok právomocí Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie a rozhodnutie. Iné dôvody, pre ktoré by mal byť sudca, ktorý vo veci rozhodol, vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, ako sú už posúdené Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným, navrhovateľka v odvolaní ani neuvádza. V predmetnej veci rozhodoval zákonný a nestranný sudca, preto k vade konania tvrdenej navrhovateľkou zo stany okresného súdu nedošlo.

Neobstojí ani ďalšia námietka navrhovateľky, že rozhodnutím súdu vo veci samej bolo porušené jej právo na súdnu ochranu, osobitne jej možnosť konať pred súdom, ak tento predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu. Navrhovateľka v odvolaní tvrdila, že proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podala odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Uvedené tvrdenie je v rozpore s obsahom spisu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že navrhovateľka nepodala žiaden návrh na prerušenie konania, o ktorom by okresný súd nerozhodol, resp. mal rozhodnúť. Nepravdivým je taktiež jej tvrdenie, že okresný súd ignoroval jej žiadosť na zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, ak z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že žiadny takýto návrh na zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu navrhovateľkou podaný nebol.

Ani ďalšie tvrdenie navrhovateľky uvedené v odvolaní, že súd prejednal vec v jej neprítomnosti postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p. nie je pravdivé. Okresný súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 115a ods. 2 O. s. p. z dôvodu, že v súdnej veci ide o drobný spor (§ 115a ods. 2 O. s. p.). Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia výslovne uviedol: „vzhľadom k tomu, že v danom prípade ide o konanie, v ktorom si navrhovateľ uplatňuje voči odporcovi zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorého hodnota neprevyšuje sumu 1.000 €, ide o drobný spor, preto súd vo veci nenariadil pojednávanie a dňa 10. 10. 2013 vo veci verejne vyhlásil rozsudok.“

Podľa § 115a ods. 2 O. s. p. pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch. Podľa ust. § 200ea ods. 1 O. s. p., ak v priebehu konania dosiahne predmet konania sumu 1.000 €, od toho okamihu ide o drobný spor. V súdnej veci si navrhovateľ uplatňoval zaplatenie majetkovej škody v sume 125 € a nemajetkovej ujmy v sume 324,54 €. Nepochybne preto ide o drobný spor a okresný súd postupoval zákonným spôsobom, ak v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením (viď oznámenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku zo dňa 23. 09. 2013 na č. I. 47 spisu). Okresný súd preto účastníka konania - navrhovateľku upovedomil zákonu zodpovedajúcim spôsobom o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, žiadnym spôsobom jej neodňal možnosť konať pred súdom a zo strany okresného súdu k navrhovateľkou namietanej procesnej vade konania nedošlo. Ani odvolací súd na prejednanie odvolania navrhovateľa proti rozhodnutiu vo veci samej nenariadil pojednávanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. b) O. s. p., nakoľko napriek tomu, že súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania, nie je vo veci samej potrebné zopakovať, ale ani doplniť dokazovanie. Nemožno ale opomenúť ani to, že sama navrhovateľka v návrhu a ani vrámcami odvolacieho konania neoznačila dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ani nenavrhol ich vykonanie, prípadne konkrétne nenamieta, ktoré dôkazy v jej prospech vykonané neboli.

Odvolací súd nepochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. Z ust. § 44 ods. 1 O. s. p. vyplýva účastníkovi, ako aj ich zástupcom právo nazerať do súdneho spisu, robiť si z nich výpisky, odpisy a fotokópie alebo požiadať súd o vyhotovenie fotokópií za úhradu vecných nákladov. Ide o procesné oprávnenie účastníka

konania. Využitím uvedeného procesného oprávnenia mala navrhovateľka možnosť v dostatočnom čase a dostatočným spôsobom uplatniť svoje procesné práva za účelom vyjadrenia sa k dôkazom a ovplyvniť tak súdne konanie.

Z obsahu spisu a odôvodnenia rozhodnutia navyiac vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením sa s exekučným spisom Okresného súdu Revúca, sp.zn. 5Er/755/2010, ktorý dôkaz ako jediný výslovne žiadala aj navrhovateľka a ktorý spis bol i v rámci exekučného konania k dispozícii navrhovateľke, ako oprávnenej. Sama navrhovateľka práve vychádzajúc z obsahu tohto exekučného spisu vychádzala aj pri podaní návrhu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Okresný súd v tejto súvislosti konštatoval, že návrh bol dostatočne špecifikovaný v zmysle § 43 a § 79 O. s. p., ako aj Exekučného poriadku a súd mal k dispozícii ako dôkaz predmetný exekučný spis. Pokiaľ ide o vyjadrenie odporkyne zo dňa 27. 02. 2013, ktoré bolo Okresnému súdu Revúca doručené dňa 05. 03. 2013, bolo právnomu zástupcovi navrhovateľky doručené dňa 22. 04. 2013 (viď doručka z č. I. 30 spisu), pričom k verejnému vyhláseniu rozsudku došlo až dňa 10. 10. 2013. Navrhovateľka mala preto aj v tomto prípade dostatočný časový priestor oboznámiť sa s argumentáciou protistrany a súčasne sa k nej i vyjadriť. Odvolací súd preto opätovne zdôrazňuje, že v prípade, ak by navrhovateľka využila svoje vyššie uvedené práva, mala by možnosť oboznámiť sa s vyššie uvedeným exekučným spisom, ako aj písomným podaním odporkyne, adekvátne naň včas reagovať pred rozhodnutím vo veci samej. Okresný súd neporušil právo navrhovateľky na kontradiktórny súdny proces.

I keď čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte len „dohovor“) zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené; tieto záležitosti preto musia byť primárne upravené vnútroštátnym právom a vnútroštátnymi súdmi. Ústava SR neupravuje prípustnosť dôkazov, ale ponecháva jej úpravu na príslušné zákony, spravidla na procesné kódexy. Takisto význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03).

Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd ale nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a záver o tom, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. Treba dodať, že aj podľa judikatúry ústavného súdu nepatrí do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Keďže odvolací súd má za to, že navrhovateľke nebolo žiadnym spôsobom odňaté právo konať pred súdom, resp. jej právo na kontradiktórny súdny proces a súčasne vo veci rozhodol zákonný a nestranný sudca, prejednal následne rozhodnutie okresného súdu vo veci samej.

Hmotno-právnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku navrhovateľky bolo nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Navrhovateľka v danom prípade odôvodňovala nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní. Okresný súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že v súdnej veci k prieťahom nedošlo, nemal za preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a akékoľvek ďalšie dokazovanie vo veci považoval za nadbytočné.

Právny záver okresného súdu, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania rozhodnutia, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia zamietla, vzhľadom na tú skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie, nie je takej povahy, aby bolo možné v danej veci vysloviť porušenie práva navrhovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, považuje odvolací súd za správny.

Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať postup okresného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej, resp. platnej

rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu. Takýto právny záver vyplýva z nespočetného množstva rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, napr. 3Cdo 385/2012, 6Cdo 228/2011, 6Cdo 105/2011, 5Cdo 230/2011, 1Cdo 54/2013 a iné.

Navrhovateľ v návrhu na začatie konania za nesprávny úradný postup okresného súdu označil nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov. V prejednávanej veci bolo zistené, že k vydaniu rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia exekútora na vykonanie exekúcie došlo po 39 dňoch od podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola Okresnému súdu Revúca doručená dňa 14. 10. 2010. K vydaniu rozhodnutia, ktorým exekučný súd vyššie uvedenú žiadosť zamietol, došlo dňa 22. 11. 2010. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 606/2012-20 zo dňa 14. 12. 2012, v ktorom sa uvádza, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase, lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zisťuje rozpor žiadosti alebo návrhu, alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Aj Ústavný súd SR konštatoval, že okresný súd zákonnou 15-dňovou lehotou z tohto dôvodu nebol viazaný. Ak teda okresný súd touto lehotou v prípade, ak žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, nie je viazaný, nemohlo z jeho strany dôjsť k jej porušeniu, a nemožno hovoriť o tom, že súd nerozhodol v zákonnej lehote. Odvolací súd teda na podporu tvrdení uvedených v odôvodnení rozhodnutia okresného súdu poznamenáva, že zo slovného a logického výkladu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania vyplýva, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia; pokiaľ súd zamietol návrh na vydanie poverenia, táto lehota neplatí, čo je dané zrejme tým, že súd pre posúdenie žiadosti o vydanie poverenia a podkladov na vykonanie exekúcie potrebuje dlhší čas, než na vydanie poverenia.

Iné je však posúdenie, či je možné vyhodnotiť, že ak k vydaniu tohto rozhodnutia došlo po 39 dňoch od podania žiadosti, či konal okresný súd neprimerane dlho a spôsobil tým prieťahy v konaní. Aj odvolací súd poznamenáva, že doba rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora v trvaní viac ako 39 dní nie je neprimeraná, najmä s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, keď tak okresnému ako aj odvolaciemu súdu je z jeho rozhodovacej činnosti známe, že navrhovateľka podávala žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií hromadne, teda v rovnakom čase zaťažila všeobecný súd väčším počtom podaní, vzhľadom na čo musela počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jej žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom. Je preto zrejme, že vyššie uvedenú lehotu je možné považovať za plne akceptovateľnú. Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom rozhodnutí poukazuje na svoju dovtedajšiu judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (napr. I. ÚS 42/01). V prejednanom prípade nedošlo k žiadnym prieťahom v konaní zo strany exekučného súdu a vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po 39 dňoch od doručenia tejto žiadosti na exekučný súd je v súlade s právom navrhovateľky na spravodlivý súdny proces bez zbytočných prieťahov.

Všeobecne v súlade s ustálenou súdnu praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pod termín „postup“ možno subsumovať ako (činnosť) štátneho orgánu, tak aj jeho nekonanie (nečinnosť alebo opomenutie), vid' aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 24/2004. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom je v sústave práva zaradená do občianskoprávného zodpovednostného systému; ide o občianskoprávnu zodpovednosť osobitného druhu upravenú samostatným zákonom. Ide o zodpovednosť objektívnu bez zreteľa na zavinenie, nemožno sa jej zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Keďže predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je súčasné, teda kumulatívne splnenie všetkých

troch základných predpokladov je zrejme, že bez zistenia prvého predpokladu, a to nesprávneho úradného postupu, nie je dôvodné skúmať existenciu vzniku škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, resp. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak jeden z predpokladov nevyhnutný pre vznik zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, preukázaný, a naopak, vykonané dokazovanie preukázalo, že okresný súd v exekučnom konaní postupoval plynulo a bez prieťahov, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Okresný súd preto dôvodne aj s prioritou na hospodárnosť konania ďalšie predpoklady vzniku zodpovednosti neskúmal.

Navrhovateľka však nijako nenapadla uvedené skutkové a právne závery okresného súdu, ktoré boli hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia návrhu. Napriek tomu odvolací súd konštatuje, že okresný súd vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu účastníkov konania, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj správne a presvedčivo odôvodnil.

Ak navrhovateľka na záver namietala, že súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti a v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), potom je zrejme, že v tejto časti sa odvolanie netýka napadnutého rozhodnutia okresného súdu, nakoľko tento v odôvodnení svojho rozhodnutia sa predpokladom vzniku a existencie škody žiadnym spôsobom nezaoberal. Okresný súd vyhodnotil, že nedošlo k naplneniu jedného z troch kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti odporkyne za vzniknutú škodu navrhovateľke, a to existencia nesprávneho úradného postupu zo strany súdu, ktorého postupom jej škoda mala vzniknúť. Ak teda následne navrhovateľka tvrdila, že odôvodnenie rozsudku je nepreskúmateľné, nakoľko z neho nie je zrejme, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, jej tvrdenie neobstojí, ak sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia týmto predpokladom vôbec nezaoberal, teda v žiadnom prípade nie je dôvodná námietka navrhovateľky týkajúca sa jeho nepreskúmateľnosti, či dokonca arbitrárnosti. V tomto rozsahu zrejme navrhovateľ podal odvolanie vo vzťahu k úplne inému rozhodnutiu a uvedené sa týka i argumentov ohľadne námietok vo vzťahu k nemajetkovej ujme, ku ktorej malo dôjsť na strane navrhovateľa. V tomto rozsahu je práve odvolanie nepreskúmateľné a nezrozumiteľné, ak poukazuje na skutočnosti, ktoré z odôvodnenia rozhodnutia vôbec nevyplývajú.

Okresný súd sa správne v odôvodnení rozhodnutia zamerail len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd, nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Okresný súd stručne a jasne objasnil skutkový, ako i právny základ rozhodnutia, ktorý postačuje pre záver o tom, že nárok navrhovateľky nie je dôvodný.

Na záver odvolací súd poznamenáva, že na posúdenie nároku navrhovateľky je potrebné aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., pokiaľ ide o posúdenie samotného nároku v znení ku dňu vzniku škody (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo 13/2010 zo dňa 20. 03. 2012). Ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 však nie je možné aplikovať vo veciach, v ktorých sa nárok na náhradu škody odvodzuje od skutku, ktorý sa stal pred dátumom 01. 01. 2013. Odvolací súd sa preto nestotožňuje s právnym záverom okresného súdu, ktorý ako jeden z dôvodov pre zamietnutie nároku navrhovateľa poukázal na ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 01. 2013, v zmysle ktorého poukázal na to, že ohľadne navrhovateľkou tvrdeného prieťahu sa nevedlo žiadne disciplinárne konanie, neriešila sťažnosť na prieťahy v konaní a nerozhodoval ani Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva, a len takéto podklady by boli relevantné pre priznanie navrhovateľkou uplatnených nárokov. Nemožno aplikovať hmotné právo, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Všeobecný súd konajúci o náhrade škody a náhrade nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z. z. tak môže sám skúmať, či exekučný súd konal bez zbytočných prieťahov. Túto otázku riešil Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 3Cdo 134/2003.

Vzhľadom na tieto dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa, a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, a to vrátane súvisiaceho

výroku o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2 O. s. p.). Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ust. § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne dôvodne aplikoval ust. § 151 O. s. p..

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľka v odvolacom konaní nebola úspešná a odporkyňa si napriek úspechu v odvolacom konaní náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, tieto jej zo spisu nevyplývajú, preto jej odvolací súd ich náhradu nepriznal.

Rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.